

UZASADNIENIE

Oskarżony W. W. (1) mieszka razem z żoną, dziećmi i swoją matką w miejscowości C., gdzie prowadzi gospodarstwo rolne. W dniu 07 października 2015r. oskarżonemu zmarł ojciec. Uroczystości żałobne odbyły się w dniu 09 października 2015r. Powyższe okoliczności spowodowały, iż oskarżony W. W. (1) codziennie spożywał znaczną ilość alkoholu w postaci wódki.

W dniu 12 października 2015 r. oskarżony pojechał na pole. W trakcie wykonywania prac zepsuł mu się ciągnik, dlatego oskarżony postanowił pojechać do sklepu po część. Oskarżony W. W. (1) wsiadł do samochodu osobowego marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i pojechał w stronę miasta. Około godziny 12.45, kiedy znajdował się na ulicy (...) w D., został zatrzymany do kontroli drogowej.

W tym czasie służbę patrolową pełnili sierżant sztabowy M. K. i sierżant sztabowy D. N.. Z uwagi na wyczuwalną silną woń alkoholu z ust oskarżonego poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym A. D. 7410 nr (...). Podczas pierwszej próby o godz. 12:50 oskarżony w wydychanym powietrzu miał 0,84mg/l, druga próba o godzinie 13:05 wykazała 0,85 mg/l, a trzecia próba o godzinie 13:20 - 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W trakcie czynności dokonano zatrzymania prawa jazdy podsądnego o numerze (...) wydanego przez Starostę (...).

W 2010 roku oskarżony leczył się w szpitalu psychiatrycznym w G. z powodu zespołu zależności alkoholowej. Po hospitalizacji zakończonej w dniu 07.07.2010r. oskarżony przez dwa lata zachowywał abstynencję od alkoholu, potem często zdarzało mu się spożywać alkohol.

W dniu 15.10.2015r. około godziny 16:00, oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości zażył znaczącą ilość tabletek. W P. Centrum (...) udzielono mu pomocy medycznej, a następnie skierowano do Szpitala (...) w B. celem dalszej diagnozy i leczenia psychiatrycznego. W dniach od 16.10.2015r. do 28.10.2015r. oskarżony przebywał w Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Ś. z powodu podjęcia próby samobójczej oraz w dniach od 01.12-22.12.2015 r. w Szpitalu (...) w B..

Oskarżony **W. W. (1)** ma 49 lat. Podsądny jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 21 i 19 lat, które razem z żoną pozostają na jego utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest rolnikiem. Podsądny prowadzi gospodarstwo rolne i z tego tytułu otrzymuje dochód w wysokości około 2.000,00 złotych miesięcznie. Oskarżony jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 34 ha i budynku jednorodzinnego o powierzchni 150m² a także sprzętu rolniczego o wartości 100.000,00 złotych. Podsądny leczy się psychiatrycznie od około 10 lat. Oskarżony był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie X Zamiejscowy Wydział Karny z dnia 19.02.2014 r. w sprawie o sygnaturze akt X K 672/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, który upłynął 26.08.2016r.

Powyższy stan faktyczny, sąd ustalił na podstawie:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego W. W. (1) (k.28-31 w zw. z k. 93);
2. opinii sądowno psychiatrycznej (k. 44-47 w zw. z k. 155 i k. 116-117);
3. dokumentów w postaci: notatek urzędowych (k. 1, 20, 22, 32, 153 w zw. z k. 155); protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.2-2v. w zw. z k. 155); wydruku z bazy (...) (k.3-4 w zw. z k. 155); karty karnej (k. 6-7, 122-124 w zw. z k. 155); pisma z Komisariatu Policji w J. z dnia 16.11.2015r. (k. 8 w zw. z k. 155); pisma adwokata R. K. z dnia 28.01.2016r. wraz ze zwolnieniem oskarżonego i kartami informacyjnymi leczenia szpitalnego (k. 54-59 w zw. z k. 155); informacji z systemu Deklaracje (k. 80-85 w zw. z k. 155); pisma z dnia 02.05.2016r. Sądu rejonowego w Żninie wraz z odpisem wyroku z dnia 19.02.2014r. w sprawie o sygnaturze akt XK 672/13 (k. 89-91, 95-96 w zw. z k. 155); pisma z dnia 26.07.2016r. kuratora Zespołu (...) w Ż. (k. 125-126 w zw. z k. 155);

Oskarżony **W. W. (1)** zarówno w toku czynności wyjaśniających jak i przed sądem przyznał się do zarzucanego mu czynu. Oskarżony szczegółowo wskazał, w jakich okolicznościach doszło do popełnienia czynu oraz okoliczności, które miały miejsce kilka dni wcześniej (śmierć i pogrzeb ojca), a które miały wpływ na jego zachowanie.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego co do tego, iż wsiadając do samochodu nie wiedział o tym, że znajdował się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony sam przyznał, iż przez kilka dni tj. od 7 do 11 października spożywał alkohol w postaci wódki, przy czym pił go przez cały dzień. Jak wyjaśnił: „przez cały dzień jak się siedziało to się piło” k. 93. W ocenie sądu oskarżony nie miał żadnych podstaw aby sądzić, że w dniu 12 października 2015r. około godziny 12.00 alkohol został już z jego organizmu wydalony. Zaznaczyć należy, że oskarżony miał aż 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i stan ten miał tendencję wzrostową. Poza tym oskarżony jest osobą dorosłą i pijąc alkohol musi znać reakcje swojego organizmu w takich sytuacjach. Co więcej, oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu i z tego powodu leczył się odwykowo, zna zatem konsekwencje jego spożywania. Sąd z dystansem odniósł się także do twierdzenia oskarżonego, iż picie alkoholu skończył w niedzielę tj. 11 października po południu. Powyższemu przeczą bowiem wyniki badania urządzeniem elektronicznym, które wykazały tendencję wzrostową, co świadczy o tym, że alkohol w organizmie badanego nie znajdował się jeszcze w fazie eliminacji, a tym samym musiał zostać spożyty na krótko (do około 4 godzin) przed badaniem. Gdyby przyjąć, że rzeczywiście oskarżony - tak jak podawał - pił alkohol dnia poprzedniego, to z całą pewnością na urządzeniu służącym do badania poziomu alkoholu w organizmie nie występowałaby u niego wyraźna tendencja wzrostowa, zwłaszcza, że każde badanie było wykonywane w odstępach około 15-minutowych (k.2).

W pozostałym zakresie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako wiarygodne, korespondują bowiem z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie - protokołem badania urządzeniem pomiarowym oraz zgromadzonymi w aktach dokumentami.

Pełnowartościowy materiał dowodowy stanowiła w ocenie sądu **opinia biegłych M. S. i B. S.** Zdaniem Sądu jest ona jasna, wykonana w sposób fachowy, rzetelny i kompletny, a autorzy opinii dysponują wiedzą specjalistyczną w swej dziedzinie. Dodatkowo została ona uszczegółowiona podczas przesłuchania biegłych na rozprawie w dniu 19.07.2016r. Biegli szczegółowo wyjaśnili wówczas, że sporządzając opinię psychiatryczną uwzględnili stan zdrowia oskarżonego, opierając się także na dokumentacji medycznej z lat poprzednich jak i bieżącej, biorąc pod uwagę myśli samobójcze występujące w przeszłości jak i w dniu 16.10.2015r., a także ocenili jego aktualny stan psychiczny. Jak wskazali: „podczas badań pan W. nie przejawiał myśli samobójczych, myśli te występowały w przeszłości, a my oceniliśmy aktualny stan psychiczny. Odnieśliśmy się też do poczytalności oskarżonego w chwili czynu, pan trafił do szpitala 16 października 2015r., a czyn był z 10 października 2015 roku. Uznaliśmy, że w chwili czynu oskarżony był w stanie prostego upojenia alkoholowego.” Biegli wskazali również, że zespół zależności alkoholowej nie ma przełożenia na stan niepoczytalności, jeśli nie ma dodatkowych okoliczności w postaci upośledzenia umysłowego, psychoz czy uszkodzenia centralnego układu nerwowego (k. 116). Powyższa opinia nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i sąd przyjął twierdzenia biegłych jako w pełni wiarygodne. Przypomnieć przy tym należy, że warunkiem dokonania rzetelnej oceny opinii biegłego jest jej zupełność (kompletność i dokładność) oraz komunikatywność (zrozumiałość, jasność). Oceniana może być jedynie w zakresie jej logiczności i poprawności wniosku zgodnego z zasadami rozumowania. Całkowita dyskwalifikacja opinii biegłego wymaga wykazania, że były one oparte na błędnych przesłankach, względnie, że nie odpowiadają aktualnemu stanowi wiedzy w danej dziedzinie lub też, że są sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania. Procedura karna nie daje organowi procesowemu prawa do jednostronnego - arbitralnego zdyskwalifikowania opinii biegłego bez wykazania, że jest ona niepełna lub niejasna albo została sporządzona w sposób nierzetelny lub niekompletny. Takich uchybień opinii sąd natomiast nie stwierdził.

Sąd dał także wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, albowiem zostały one wystawione przez kompetentne organy, na podstawie upoważnień ustawowych, a żadna ze stron, ani pochodzenia, ani autentyczności przedmiotowych dokumentów nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

Prokurator zarzucił oskarżonemu W. W. (1), że w dniu 10 października 2015 r. w miejscowości D. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik badania wynosił kolejno 0,84 mg/l oraz 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. przestępstwa z art. 178a §1 k.k.

Sąd zmodyfikował opis zarzucanego oskarżonemu czynu i przyjął, że czynu tego oskarżony dopuścił się w dniu 12.10.2015 r., co jednoznacznie wynika z notatki urzędowej, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.1-2v.) jak i wyjaśnień samego oskarżonego.

Przestępstwa z art. 178a §1 k.k. dopuszcza się zaś każdy, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przestępstwo to jest czynem zabronionym, którego można dopuścić się tylko umyślnie, to znaczy odpowiedzialność na podstawie tego przepisu zachodzi, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości oraz wtedy, gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu alkohol nie uległ jeszcze wydaleniu z organizmu i na to się godzi.

Istotnym elementem czynu jest to, że pojazd musi być prowadzony – inaczej kierowany, czyli musi znajdować się w ruchu, aby doszło do dokonania przestępstwa. Pojazdem mechanicznym jest zaś każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. (szczegółowo uchwała SN z 28.02.1975 r. V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 304, poz. 33). Stan nietrzeźwości, o którym mowa w przepisie został zdefiniowany w art. 115 § 16 k.k. i zgodnie z tym przepisem zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub wtedy, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W niniejszej sprawie przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało winę i sprawstwo oskarżonego, a zaproponowana przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu jest trafna.

Oskarżony W. W. (1) w dniu 12 października 2015r. kierował samochodem osobowym w miejscowości D. na ulicy (...), a badanie urządzeniem kontrolno-pomiarowym wykazało w trzech próbach kolejno 0,84, 0,85 i 0,85 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Podkreślić należy, iż przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym, tzn. sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą odpowiedzialność sprawcy, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. (OSNKW 1964, nr 10, poz. 152).

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie. Oskarżony prowadząc samochód w dniu zdarzenia godził się na to, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony sam przyznał, iż wcześniej przez kilka dni spożywał alkohol w postaci wódki w znacznych ilościach. Bez znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego pozostaje przy tym fakt, że – jak wskazał - nie czuł on, że nadal jest pod wpływem alkoholu. Nie sposób bowiem przyjąć, aby oskarżony miał obiektywne podstawy sądzić, że spożyty przez niego alkohol został już wydalony z organizmu. Jak już wcześniej wskazano, wyniki badania urządzeniem elektronicznym wykazały tendencję wzrostową, co świadczy o tym, że alkohol w organizmie oskarżonego nie znajdował się jeszcze w fazie eliminacji, a tym samym musiał zostać spożyty na krótko przed badaniem. Zaznaczyć dodatkowo należy, że oskarżony miał znacznie powyżej 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Poza tym oskarżony jest osobą dorosłą i pijąc alkohol musi znać reakcje swojego organizmu w takich sytuacjach, a kierowca bardziej niż inny człowiek musi podchodzić do spożywania alkoholu z ostrożnością. Tym samym oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd nie podzielił wniosku prokuratora wyrażonego podczas głosów stron, iż przestępstwo przypisane oskarżonemu powinno zostać zakwalifikowane z art. 178a § 4 k.k. Wprawdzie W. W. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie X Zamiejscowy Wydział Karny z dnia 19.02.2014 r. w sprawie o sygnaturze akt X K 672/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, jednakże okres próby upłynął w dniu 26.08.2016r., a więc jeszcze przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie. Jak słusznie natomiast wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01.04.2016r. sygn. akt III KK 427/15 LEX nr

2015138 Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania.

Występek z art. 178 a § 1 k.k. jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, na który wpływ miał przede wszystkim stopień nietrzeźwości – uznany za znaczny - oraz okoliczności zdarzenia (oskarżony nie miał żadnego ważnego powodu do tego, aby prowadzić pojazd, jak sam wskazał, jego żona ma prawo jazdy i mogła z nim pojechać po części do ciągnika). Prowadzenie każdego pojazdu, a zwłaszcza pojazdu mechanicznego, w takim stanie stanowi naruszenie jednej z najbardziej podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Kierowca po spożyciu alkoholu w sposób wydatny obniża swe zdolności psychomotoryczne (zdolność postrzegania, koncentracji, reagowania itp.), co z kolei stanowi – obok nadmiernej prędkości – jedną z podstawowych przyczyn wypadków w ruchu drogowym. Sąd miał na uwadze, że oskarżony dopuścił się zamachu na dobro prawne wysoko cenione przez ustawodawcę (bezpieczeństwo w komunikacji znajdujące w kodeksie karnym ochronę zaraz za przestępstwami przeciwko życiu i zdrowiu). Przestępstwo z art. 178a §1 k.k. zostaje popełnione już w momencie włączenia się nietrzeźwego kierowcy do ruchu, a to jak długo jest on tego ruchu uczestnikiem i w jak bardzo uczęszczanym miejscu prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości, ma jedynie wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości w konkretnym przypadku. Mając na uwadze powyższe, Sąd przyjął, jako okoliczność obciążającą fakt, że oskarżony poruszał się w obszarze zabudowanym, w czasie kiedy jest wzmożony ruch na drodze. Uwzględniając w dalszej kolejności rangę obowiązku zachowania trzeźwości w ruchu drogowym (będącego nie tylko przepisem porządkowym, ale przede wszystkim gwarantem bezpieczeństwa poruszania się po drogach publicznych), Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jako znaczny. Sąd miał także na uwadze, iż wprawdzie w niniejszej sprawie doszło do zatarcia skazania wobec W. W. (1), jednakże nie można nie dostrzec tego, iż przestępstwo będące przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony popełnił w okresie próby.

Na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary sąd przyjął prowadzenie ustabilizowanego trybu życia rodzinnego i zawodowego.

Dokonując wyboru rodzaju kary sąd odrzucił karę pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej mając na uwadze, że kara pozbawienia wolności stanowi w polskim systemie prawnym ultima ratio, co oznacza, że winna być orzekana tylko w ostateczności, gdy inna kara nie jest w stanie osiągnąć swych celów wymienionych w art. 53 k.k. Sąd uznał również, że tylko efektywnie wykonywana kara jest w stanie wywołać zamierzony efekt wychowawczy względem oskarżonego, kształtując w nim na przyszłość pożądane postawy społeczne gdy chodzi o respektowanie norm prawnych. Przemawiają za tym także względy ogólnoprewencyjne z zakresu kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dla każdego postronnego obserwatora zapadły wyrok winien z jednej strony wzbudzać przekonanie o nieuchronnej i zdecydowanej reakcji państwa na tego rodzaju czyny, z drugiej strony - kształtować pożądane postawy społeczne.

Spośród kar w postaci bezwzględnej wyżej wymienione cele spełnia kara ograniczenia wolności. Nie jest karą nadmiernie surową (taki charakter miałyby kara pozbawienia wolności), ani też nadmiernie łagodną (taki charakter miałyby kara grzywny). Wymierzeniu kary ograniczenia wolności nie sprzeciwiały się ani wzgląd na warunki zdrowotne oskarżonego (jak podaje jest zdrowy fizycznie), ani tryb jego życia (pracuje), czy warunki rodzinne (oskarżony nie sprawuje bezpośredniej opieki nad inną osobą).

Rozmiar kary sąd dostosował do omówionych powyżej okoliczności działających na korzyść i na niekorzyść oskarżonego. W ocenie sądu oskarżony wymaga oddziaływania przez karę wykonywaną w dłuższym czasie tj. 10 miesięcy, ale w miesięcznym minimalnym rozmiarze (20 godzin), aby jednocześnie umożliwić oskarżonemu wykonywanie pracy zarobkowej.

Kierując się treścią art. 53 §1 k.k. w zw. z art. 56 k.k. Sąd uznał, że cele resocjalizacyjno-wychowawcze wobec oskarżonego winien spełnić ponadto odpowiednio ukształtowany katalog środków karnych. Sąd miał także na uwadze, że środki te spełniają istotną rolę w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw wobec zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015r., orzeczenie przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest z woli ustawodawcy, obowiązkowe w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji osoby uczestniczącej w ruchu i będącej w stanie nietrzeźwości na okres nie krótszy niż 3 lata. Zarówno czas trwania, jak i zakres tego środka karnego, zależy przede wszystkim od stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, tj. sposobu prowadzenia pojazdu i jego rodzaju, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również ważne znaczenie także cechy osobowości sprawcy oraz doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych (kryteria wskazane, jako przykładowe w uzasadnieniu wyroku SN z 24.04.1982r., (...) 106/82, OSNPG 1982/8/108 oraz wyroku z dnia 06.02.2007r., III KK 446/06, Prok.i Pr. 2007/7-8/4). Sąd musi mieć na uwadze dobro ogólne – tj. fakt, że porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym w niemałym stopniu zależą od stosowania właściwej represji. Orzekając wspomniany środek karny Sąd winien kierować się przede wszystkim ratio legis (celem) tego środka karnego – tj. by osoby w sposób rażący naruszające zasadę zachowania trzeźwości i zagrażające w związku z tym bezpieczeństwu w ruchu, z tego ruchu czasowo wyeliminować i w ten najbardziej radykalny ale i najskuteczniejszy sposób zrealizować cel zapobiegawczy zastosowanego środka. Priorytet zapobiegawczej funkcji tego środka karnego podkreślał wielokrotnie także Sąd Najwyższy (por. uzasadnienie wyroku z dnia 06.07.2006r. (IVK 144/06, lex nr 188399). W niniejszej sprawie Sąd oznaczył okres trwania zakazu na poziomie pięciu lat. Sąd miał przy tym na uwadze znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego (ponad trzykrotnie więcej od wartości wskazanej w art. 115 § 16 k.k.), fakt, iż przestępstwo zostało popełnione przez oskarżonego w okresie próby oraz podawane przez samego oskarżonego okoliczności związane z jego uzależnieniem od alkoholu i związane z tym częste picie alkoholu w znacznych ilościach. Zdaniem Sądu okres 5 lat jest konieczny a zarazem wystarczający, by oskarżony zrozumiał na jakie niebezpieczeństwo naraził innych uczestników ruchu drogowego, a jednocześnie zabezpieczy tych uczestników do zagrożenia ze strony oskarżonego.

Sąd dostrzega, iż oskarżony prowadzi gospodarstwo rolne, jednakże, w ocenie sądu nieuzasadnione byłoby wyłączenie z zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych pojazdów do prowadzenia których uprawnia prawo jazdy kategorii T. Prowadzenie przez kierowcę maszyn rolniczych często stwarza bowiem znacznie większe zagrożenie (z uwagi na rozmiar i wagę pojazdu) niż prowadzenie samochodu osobowego, a istotą orzeczonego środka karnego jest właśnie zabezpieczenie uczestników ruchu drogowego przed niebezpieczeństwem na jakie mogliby zostać narażeni poprzez dopuszczenie do ruchu danego kierowcy. Sąd miał przy tym także na uwadze, iż oskarżony po wódkę sięgał często, tracąc kontrolę nad ilością spożywanego alkoholu. Oskarżony nie potrafił bowiem wskazać ile wódki wypił, wyjaśniając, że „przez cały dzień jak się siedziało to się piło” k. 93. Orzeczony środek karny nie pozbawi przy tym oskarżonego całkowicie możliwości wykonywania pracy w gospodarstwie, może on bowiem korzystać z pomocy (w tym także odpłatnej) innych osób, przy wykonywaniu tych prac, do których konieczne jest prowadzenie pojazdu.

W punkcie 3 wyroku na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie 2 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy o nr (...) od dnia 12.10.2015 r. do dnia 26.09.2016r. i nadal.

Od dnia 18 maja 2015r. nastąpiło zaostrenie przepisów odnoszących się do świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej wymierzanego sprawcom występów z art. 178a § 1 k.k. Świadczenie takie orzekane jest obligatoryjnie i wysokości co najmniej 5.000 złotych (a maksymalnie do kwoty 60.000 złotych). Orzekając wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w minimalnej wysokości 5.000 złotych sąd uznał, że będzie to środek wystarczający, by skorygować jego postawę etycznie – moralną wobec kardynalnej zasady zachowania trzeźwości w ruchu drogowym. Środek ten, uwagi na swoje przeznaczenie (m.in. pomoc ofiarom

wypadków komunikacyjnym), ma uświadomić oskarżonemu, jakie konsekwencje mogły przynieść jego nierozważne poczynania.

Reasumując, sąd uznał, że ukształtowany wyrokiem wymiar kary i środków karnych uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego przestępstwa, jak i osobowość sprawcy – innymi słowy w społecznym odczuciu jest karą sprawiedliwą, gdyż dostosowaną do indywidualnych potrzeb resocjalizacyjnych i wychowawczych. Przy pomocy środków karnych odpowiednio kształtuje także świadomość prawną społeczeństwa w zakresie naganności zachowania godzącego w bezpieczeństwo komunikacyjne, a także nieuchronności karnej reakcji na popełnianie tego rodzaju przestępstw.

Mając wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, Sąd w punkcie 5 wyroku orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie go na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w J. przez okres 30 dni.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z przepisami powołanymi w punkcie 6 wyroku. Aktualna sytuacja oskarżonego nie uzasadniała zwolnienia go od wymienionych kosztów, w tym opłaty.

SSR Agnieszka Węgorek

ZARZĄDZENIE

1. odnotować.
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego.
3. za 14 dni lub z apelacją.

12.10.2016r.

SSR Agnieszka Węgorek